

Царь Миръ и царь Свадъ.

Ако искате вѣрвайте, ако не искате — не дѣйте, но това което ще ви разкажа, наистина е било прѣди много и много години.

Тогава царуваше на земята силенъ единъ царь, на име **Миръ**. Той нѣмаше нито войска, нито дворянство. Самъ саминичкъ, облеченъ въ простички дрѣхи, той пжтуваше по обширното си царство. И кждѣто стѣпяше неговиятъ кракъ, тамъ поникваха цвѣтенца, пълни съ небесенъ миризъ, блѣстящи като сребро. Тѣзи сребърнобѣли цвѣтенца се наричаха **Доволство**. А за да не увѣхва това цвѣте, дѣхътъ на царя ставаше на блѣскава роса, която падаше право въ чашкитѣ му. Тази роса се казваше **Щастие**. И хора, и птици, и животни — всички се спущаха къмъ това цвѣте, защото който вдѣхваше неговия миризъ, отъ лицето му никога не избѣгваше благата усмивка. А който се напиеше отъ тази роса, животътъ никога не му омръзваше. Радостъ, веселие и пѣсни се разливаха тогава по цѣлия свѣтъ. Тѣ замлѣкваша само, когато се явяваше царь Миръ, защото, макаръ и да бѣше самъ той винага усмихнатъ и милъ, не обичаше многото шумни веселия и само тамъ стѣпваше неговиятъ кракъ, дѣто тишина царѣше. Всички създания утихваха въ обичъ и съсъ света почитъ скланяха глави при всѣко негово приближаване; всички шепнишкомъ възхваляваха и благославяха неговитѣ стѣпки, които никога не се заличваха.